

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun, Maria Ghervas,
Dumitru Mardari,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni din 22 iunie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2018, declarate de Chirilov Eugenia, de avocatul Sergiu Mustafenco în numele inculpatului

Chirilov Ghenadie.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 23.05.2017 – 22.06.2018,
instanța de apel: 23.07.2018 – 25.09.2018,
instanța de recurs: 21.01.2019 – 19.02.2019.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni din 22 iunie 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Chirilov Ghenadie a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) Cod penal, la 1 an și 3 luni închisoare.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Corpul delict, mijlocul de transport „Mercedes”, n/î xx, al cărui proprietar este Chirilov Ghenadie și a supra căruia s-a pus sechestru prin încheierea Judecătoriei Căușeni din 03.02.2017, a fost confiscat în folosul statului.

De la Chirilov Ghenadie și Jidulea Nichita s-a încasat, în mod solidar, în beneficiul lui Ixari Tatiana prejudiciul moral în sumă de 20.000 lei.

Prin aceeași sentință au fost condamnați Jidulea Nichita, Pașnic Alexandr și Levinschi Dionis, dar în privința lor hotărârile judecătorești nu se contestă.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Chirilov Ghenadie, împreună și după o înțelegere prealabilă cu Jidulea Nichita, Pașnic Alexandr, Levinschi Dionis și încă o persoană în privința cărei cauză a fost disjunsă în procedură separată, pe la mijlocul lunii decembrie 2016, ora 22⁰⁰, au pătruns în domiciliul lui Ixari Tatiana, de unde au sustras pe ascuns următoarele bunuri materiale - un frigider la prețul de 600 euro, o mașină de spălat la prețul de 400 euro, un cuptor electric cu microunde la prețul de 200 euro, un cuptor electric cu microunde la prețul de 150 euro, un aspirator la prețul de 100 euro, un televizor la prețul de 200 euro, bunuri în valoare de 1650 euro, echivalentul a 35 310 lei, și respectiv un motor electric de pompat apă la prețul de 5000 lei, un furtun la prețul de 200 lei, o cutie cu veselă, la prețul de 250 lei, un cuptor electric la prețul de 2000 lei, o cutie cu cratițe la prețul de 2000 lei, un ventilator la prețul de 500 lei, un aparat de cafea la prețul de 300 lei, un aspirator la prețul de 1500 lei, o cratiță la prețul de 550 lei, un ceas de perete la prețul de 1500 lei, un aragaz la prețul de 3000 lei, un cuptor electric la prețul de 2000 lei, un support pentru televizor la prețul de 750 lei, un uscator de păr la prețul de 1000 lei, o cutie de praf de spălat la prețul de 350 lei, iar în total bunuri materiale în sumă de 56.210 lei, prin ce au cauzat părții vătămate o daună materială în proporții considerabile.

Instanța a reținut că inculpatul a depus o cerere prin care a recunoscut integral săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Deoarece aceste probe a demonstrat integral vinovăția inculpatului, instanța a i-a încadrat acțiunile pe art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșite de mai multe persoane, prin pătrundere în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța ținând cont că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, că potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, limitele noi se încadrează între 1 an 3 luni și 2 ani 7 luni închisoare, că a recunoscut integral vina și se caracterizează pozitiv, că circumstanțelor agravante lipsesc, concluzionând că urmează a-i fi aplicată o pedeapsă cu închisoarea, dar cu suspendarea condiționată a executării ei.

Totodată, instanța a statuat că, conform art. 106 alin. (1) și (2) lit. a) Cod penal, confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin. (2). mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora. Sunt supuse confiscării speciale bunurile utilizate pentru săvârșirea unei infracțiuni.

Potrivit procesului-verbal din 12.01.2017, mijlocul de transport „Mercedes”, n/î xx, ce aparține inculpatului Chirilov G., a fost reținut.

Prin ordonanța din 12.01.2017, automobilul „Mercedes”, n/î xx, ce aparține inculpatului Chirilov G., a fost recunoscut și anexat ca corp delict la cauza penală.

Astfel, reieșind din faptul că inculpatul Chirilov G. a folosit automobilul „Mercedes”, n/î GVA 001, care îi aparține cu drept de proprietate, la transportarea bunurilor sustrase de la Ixari tatiana, acest mijloc de transport urmează a fi supus confiscării speciale.

3. Avocatul Mustafenco Sergiu a declarat apel, în numele inculpatului, solicitând casarea sentinței în partea ce ține de confiscarea specială a corului delict – autocamionului „Mercedes”, n/î xxx, cu restituirea acestuia proprietarului Chirilov Ghenadie.

Apelantul a invocat că instanța nu a motivat legal hotărârea privind confiscarea specială și trecerea forțată și gratuită în proprietatea statului a autocamionului, ci doar a făcut trimitere la art. 106 alin. (1) și (2) Cod penal, fără a argumenta aplicabilitatea acestuia cazului în speță;

La caz au fost încălcat art. 46 alin. (3) din Constituția R. Moldova, deoarece a fost încălcat dreptul la proprietate privată și protecția acestuia, care prevede că averea dobândită licit nu poate fi confiscată.

În acest caz, automobilul nu poate fi recunoscut ca corp delict în sensul art. 106 Cod penal și urmează a fi utilizat în continuare după destinația lui și în privința acestui bun nu poate fi aplicată confiscarea specială, deoarece în materialele cauzei nu se conțin date că acesta ar fi fost dobândit ilicit, ori avea menirea de a fi utilizat în scopuri criminale.

În cadrul examinării cauzei, s-a constatat cu certitudine și incontestabil că la mijlocul lunii decembrie 2016, inculpatul deja dispunea de autocamionul „Mercedes”, n/î xx, prin urmare dobândirea licită a automobilului nu se pune la îndoială.

Nu s-a ținut cont de faptul că camionul nu este doar al inculpatului, dar și al familiei sale, pe care l-au procurat pe banii săi, a soției și ai părinților, în pofida faptului că este înregistrat doar pe numele lui Chirilov G. Acest camion a fost procurat pentru necesitățile familiei, inclusiv și cu scopul de a deservi Î.I. „Chirilov Ecaterina”, unde inculpatul este angajat în calitate de vânzător și șofer, fiind unica sursă de funcționare viabilă a Î.I. „Chirilov Ecaterina”, și ca sursă de întreținere a familiei.

Aplicând confiscarea specială, instanța urma să verifice proveniența și destinația de jure a bunului, prin ce a fost încălcat dreptul la un proces echitabil și principiul egalității armelor.

Confiscarea autocamionului nu este necesară într-o societate democratică și nu este proporțională cu circumstanțele cauzei, deoarece prin pretinsa infracțiune nu a fost cauzat un prejudiciu statului, iar la momentul adoptării sentinței instanța nu a ținut cont că paguba materială a fost reparată integral părții vătămate. La momentul pronunțării sentinței, inculpaților li s-a stabilit de a repara în mod solidar părții vătămate doar prejudiciul moral în sumă de 20.000 lei. Alte plăți nu au fost încasate, iar partea vătămată pretenții față de inculpați nu a avut.

Confiscarea nu a fost proporțională cu circumstanțele cauzei or, camionul confiscat are prețul de piață în jur de 9000 euro, raportul de evaluare a prețului real al autocamionului v-a fi prezentat timp de o lună de la depunerea cererii. Astfel, simpla faptă de încălcare a legislației nu este destulă pentru aplicarea măsurii de confiscare. Era necesar de a stabili dacă măsura de confiscare corespundea gravității situației create - hotărârea CEDO, Ismayilov vs Federația Rusă din 06.11.2008.

Prin aplicarea acestor măsuri, s-a lezat grav dreptul de proprietate consfințit în Constituția R. Moldova și dreptul la protecția proprietății în sensul art. 1 Protocolul

nr. 1 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale

Instanța nu a ținut cont nici de persoana inculpatului, care este căsătorit, are un copil minor la întreținere, este angajat în câmpul muncii, se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale, că de fapt persoana care a organizat sustragerea este Jidulea Nichita și nu Chirilov Ghenadie, față de care s-a aplicat neîntemeiat confiscarea specială.

În concluzie, instanța nu a cercetat sub toate aspectele faptul proveninței bunului confiscat, destinația reală a acestuia, lăsând loc de a se prezuma o incriminare suplimentară inculpatului de dobândire ilicită a bunului său. Or, prezumția dobândirii licite a bunurilor este o aplicație a principiului prezumției nevinovăției, consacrat în Constituție și în actele infraconstituționale ale R. Moldova, precum și în instrumentele internaționale în materia drepturilor omului.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2018, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că conform art. 106 alin. (1) Cod penal, confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin. (2). Potrivit alin. (2) a) al aceluiași articol, sunt supuse confiscării speciale bunurile utilizate pentru săvârșirea unei infracțiuni, iar alineatul (4) prevede că confiscarea specială se poate aplica chiar dacă făptuitorului nu i se stabilește o pedeapsă penală.

Astfel, confiscarea în contul statului a mijlocului de transport „Mercedes”, n/î xx, a cărui proprietar este inculpatul Chirilov Ghenadie, nu afectează nicidecum dreptul de proprietate menționat în art. 1 al Protocolului Adițional al CEDO, care prevede că orice persoană are dreptul de a-i fi protejate bunurile.

Nimeni nu poate fi privat de proprietate decât pentru cauza de utilitate publică în condițiile prevăzute de lege și de tratatele internaționale în vigoare. În accepțiunea Curții de la Strasbourg, textul articolului citat cuprinde în fapt 3 norme: 1. Enunță principiul respectării dreptului de proprietate; 2. Vizează și ipoteza privării dreptului de proprietate careia îi impune însă anumite condiții; 3. Recunoaște statelor contractante de a consacra legislativ utilizarea bunurilor de către proprietar în acord cu interesul general.

În jurisprudența sa, CtEDO a acceptat că ingerința statului în exercitarea dreptului de proprietate al particularilor, poate fi admisă prin prisma unui ordin de interes general, numai dacă se asigură un just echilibru între exigențele interesului general al comunității și imperativul respectării drepturilor individului. În special, trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat de orice măsură care privează o persoană.

Conform principiului menționat drepturile omului nu sunt absolute și exercitarea drepturilor unei persoane trebuie să fie apreciată în raport cu interesul public mai larg.

În cazul dat, art. 8 CEDO prevede drept scop legitim pentru imixtiune de către agenții de stat în viața privată a persoanei, în domiciliu sau asupra corespondenței acestuia: securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei,

protejarea drepturilor și libertăților altor persoane, ceea ce persistă în cazul dat fiind urmărită prevenire faptelor penale.

Conform art. 13 alin. (1) Cod de procedură penală, persoana fizică nu poate fi lipsită în mod arbitrar de dreptul proprietate. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea de cât din motive de utilitate publică și în condițiile prezentului cod și conform principiilor generale ale dreptului internațional.

Respectiv, în speța dată este motivată, argumentată și necesară confiscarea specială în contul statului a corpului delict - mijlocul de transport „Mercedes”, n/î xx, a cărui proprietar este Chirilov Ghenadie.

Prin confiscarea specială a corpului delict enunțat, s-a respectat principiul proporționalității între dreptul și libertatea persoanei garantate de lege și necesitatea efectuării acțiunii procesuale. Conform principiului menționat, drepturile omului nu sunt absolute și exercitarea drepturilor unei persoane trebuie să fie apreciată în raport cu interesul public mai larg.

Or, în cazul dat s-a constatat vinovăția lui Chirilov Ghenadie în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, iar la 12.01.2017, corpul delict menționat supra, în baza ordonanței organului de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 158, 159, 160, 161 Cod de procedură penală, a fost recunoscut în calitate de corpuri delict și anexat la cauza penală, pe motiv că a constituit bun utilizat pentru săvârșirea infracțiunii, și, respectiv, cade sub incidența art. 106 Codul penal, or, după cum a recunoscut însăși inculpatul, ei s-au deplasat cu automobilul menționat la locul comiterii faptei, în care au încărcat toate obiectele sustrase.

Deci, confiscarea specială este necesară și proporțională scopului legii procesual penale.

Prima instanță, astfel, în mod corect a soluționat chestiunea cu privire la confiscarea specială a automobilului „Mercedes”, n/î xxx, ce aparține inculpatului Chirilov Ghenadie.

5. Avocatul Mustafenco Sergiu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a sentinței și deciziei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie anulată confiscarea specială a corpului delict, autocamionului „Mercedes”, n/î xx, cu restituirea lui proprietarului Chirilov Ghenadie.

Recurentul a invocat că atât inculpatului, cât și familiei sale, i-a fost încălcat dreptul de proprietate consfințit de în art. 46 alin. (3) din Constituția R. Moldova, care prevede că averea dobândită licit nu poate fi confiscată.

La materialele cauzei nu se conțin date că acesta ar fi fost dobândit ilicit, ori avea menirea de a fi utilizat în scopuri criminale.

Instanțele nu au motivat în ce mod și cum ar putea fi folosit din nou automobilul la săvârșire infracțiunii și care infracțiunea ar putea fi săvârșită în condiția în care infracțiunea imputată a fost deja consumată.

Nu au reținut instanțele că camionul în cauză nu este doar al inculpatului, dar și al familiei sale, pe care l-au procurat pe banii lor comuni și ai părinților, în pofida faptului că este înregistrat doar pe numele lui Chirilov G. Acest camion este unica sursă de întreținere a familiei, iar prin confiscarea bunului va fi o povară grea pentru familia inculpatului.

Instanța nu a dat apreciere raportului de evaluare nr.2018/98, că valoarea bunului confiscat constituie 6462 euro, ce încalcă principiul proporționalității între sancțiunea aplicată și gravitatea faptei.

Nu s-a luat în considerare că prejudiciile materiale cauzate părții vătămate au fost achitate.

Astfel, prin aplicarea acestor măsuri, s-a lezat grav dreptul de proprietate consacrat în Constituția R. Moldova și dreptul la protecția proprietății în sensul art.1 Protocolul nr.1 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, fiindcă simpla faptă de încălcare a legislației nu este destulă pentru aplicarea măsurii de confiscare. Era necesar de a stabili dacă măsura de confiscare corespundea gravității situației create - hotărârea CEDO, Ismayilov vs Federația Rusă din 06.11.2008.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și Chirilov Eugenia, în care solicită casarea hotărârilor în partea ce ține de confiscarea specială și gratuită în proprietatea statului a autocamionului „Mercedes”, n/î xx, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acesta să fie restituit proprietarului Chirilov Ghenadie.

Recurenta a indicat că fiind aplicată confiscarea specială asupra mijlocului de transport „Mercedes”, n/î xx, i-a fost încălcat nemijlocit dreptul la proprietate asupra bunului menționat, drept garantat de Constituția R. Moldova și Convenția CEDO, deoarece bunul confiscat constituie proprietate comună a familiei și a fost procurat pe banii săi, cât și a părinților ei.

Automobilul a fost procurat cu un singur scop, pentru deservirea Î.I. „Chirilov Ecaterina”, care reprezintă o afacere comună a familiei și în urma cărui fapt nu pot asigura o existență decentă.

În instanța de apel, a fost prezentat și contractul de locațiune, care vine să confirme cele expuse.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatului Mustafenco Sergiu este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeuri pentru recursul ordinar – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, care ar fi afectat soluția instanței (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete invocate în apel nu s-r fi pronunțat instnța de apel, și care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 2., 4., 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 420 alin. (4) Cod de procedură penală, nu pot fi atacate cu recurs sentințele în privința cărora persoana interesată nu a folosit calea apelului, dacă legea prevede această cale de atac. Persoana care nu a folosit apelul poate ataca cu recurs doar decizia instanței de apel prin care i s-a înrăutățit situația.

Potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiurile menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

În această consecutivitate, se reține că Chirilov Eugenia nu a utilizat în prealabil calea de atac – apelul, inclusiv în aspectul invocat în recursul său, în situația în care legea prevede această cale de atac (*pct. 3. – 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, în speță nu se atestă că prin decizia instanței de apel i-a fost înrăutățită situația recurentei în raport cu soluția primei instanțe (*pct. 1. – 5.1. din decizie*).

Astfel, recursul dat, nu are nici un suport legal, deci nu poate fi judecat pe fond, adică este unul neîntemeiat.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al avocatului Mustafenco Sergiu (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate

în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind confiscarea specială a automobilului „Mercedes”, n/î xx, ce aparține inculpatului Chirilov Ghenadie, în strictă conformitate cu prevederile art. 98 alin.(1), (2) lit. d), 106 alin. (1), (2) lit. a) Cod penal și art. 162 alin. (1), 385 alin. (1) pct. 13), 397 Cod de procedură penală, art. 46 alin. (4) din Constituția R. Moldova, care prevăd expres, imperativ și univoc că bunurile utilizate pentru săvârșirea infracțiunii sunt supuse confiscării speciale, iar la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunea ce trebuie să se facă cu corpurile delictive, totodată dispozitivul sentinței trebuie să cuprindă hotărârea cu privire la confiscarea specială, măsurile de siguranță au drept scop înlăturarea unui pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală, instanțele just și în limitele competenței legale, pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate de apărare.

Argumentul recurentului că autoturismul nu este pasibil confiscării este nefondat, or acesta a fost folosit la comiterea infracțiunii ca mijloc indispensabil de realizare a actului de conduită incriminat, reprezentând o componentă a modului de concepere a activității infracționale.

În cazul unei confiscări de proprietăți echilibrul just dintre scop și drepturi depinde de mulți factori, inclusiv de scopul urmărit și de comportamentul proprietarului. În cazul de față, reieșind din gradul de implicare a proprietarului în acțiunile comise prin modul în care a fost concepută activitatea infracțională cu folosirea mijlocului de transport „Mercedes”, n/î xx, ce aparține inculpatului (*anul fabricării 2007, valoare de piață 126.000 lei, f.d. 67*), destinat să servească la realizarea laturii obiective a furtului de bunuri în proporții considerabile, furtului de mai multe bunuri și în proporții considerabile (*evaluate la 56.210 lei, pct. 2. din decizie*), se deduce că mașina a servit în mod indispensabil la săvârșirea faptei în întregul ei, în sensul că fără utilizarea acesteia nu s-ar fi putut realiza apropierea efectivă a obiectului material al infracțiunii.

Conform principiul proporționalității, măsura confiscării mijloacelor de transport folosite pentru săvârșirea faptei penale nu încalcă prevederile art. 1 din CEDO, instanța de judecată fiind competentă să aprecieze dacă în cazul săvârșirii unei infracțiuni se impune o asemenea măsura complementară.

Dreptul de proprietate nu este un drept absolut, iar partea a doua a art. 1 din Protocolul nr. 1 înscrie clar condițiile în care privarea de un bun nu reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate a titularului asupra acelui bun.

În speță, instanțele just au ținut cont de împrejurările enunțate.

Este neîntemeiat și argumentul recurentului că *nu au reținut instanțele că camionul în cauză nu este doar al inculpatului, dar și al familiei sale, pe care l-au procurat pe banii lor comuni și ai părinților*, or, din materialele cauzei nu rezultă că persoane terțe ar fi revendicat dreptul de proprietate asupra respectivului mijloc de transport.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia

luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura confiscării speciale (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura confiscării speciale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurentul Mustafenco Sergiu, că hotărârile contestate conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că toate recursurile ordinare sunt neîntemeiate și inadmisibile.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că el este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce sunt neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi respinse ca inadmisibile, cu menținerea hotărârilor atacate.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de Chirilov Eugenia și de avocatul Sergiu Mustafenco, împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni din 22 iunie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2018, în privința inculpatului Chirilov Ghenadie Vasile, cu menținerea hotărârilor atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 19 martie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

Maria Ghervas

Dumitru Mardari